

Το θαυματουργικό χάρισμα του Γέρ. Ιερώνυμου Σιμωνοπετρίτη (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jtz52m>]

Σελίδες σελίδων θα χρειάζονταν, για να γραφούν οι διηγήσεις των ανθρώπων που τον γνώρισαν και αναφέρονται στο προορατικό του χάρισμα. Χωρίς να γνωρίζει το πρόσωπο, μιλούσε για την ιστορία του και τ' όνομά του. Έβλεπε τις σκέψεις, τις καρδιές, τα παρελθόντα, τα μέλλοντα, δίχως ψυχολογικές εμβασύνσεις αλλά βιώνοντας την προπρωτική ζωή της καθαρότητας και αλήθειας. Αυτό που άξια θαυμάζει κανείς είναι ο απλός τρόπος που μιλούσε γι' αυτά. Δεν μιλούσε για κοσμοϊστορικά γεγονότα, πολέμους και λοιπά. Μιλούσε για τα προβλήματα της αγωνιζόμενης ψυχής που είχε μπροστά του, για να δώσει κουράγιο και άνεση και να διώξει την απελπισία. Τα έλεγε μ' ένα τρόπο μυστικό, αλληγορικό, σαν να ήταν φυσικό να γνωρίζει τ' άγνωστα.

Ποτέ δεν μίλησε για το χάρισμά του. Ήταν γι' αυτόν σαν κάτι που δεν ήξερε αν το έχει, αν είναι καλά-καλά δικό του. Και πράγματι τις ώρες εκείνες μιλούσε με το στόμα του ο Θεός. Η παράδοση του ίδιου στον Θεό τον έκανε να είναι στήριγμα για τους άλλους. Έβλεπε πέρα από τις κάθε λογής πιθανότητες. Την πρώτη σκέψη που του έδινε ο Θεός την έδινε στον εξομολογούμενο κι έτσι ποτέ δεν λάθευε. Το χάρισμά του ήταν μια δωρεά βοήθειας στον κόσμο.

Δεν είναι λιγότερες οι θεραπείες των σωματικών πόνων και ασθενειών που έκανε ο Γέροντας. Ποτέ δεν πίστεψε και δεν άφησε τους άλλους να καταλάβουν ότι κάνει θαύματα. Αυτό που ήξερε και ακούραστα κήρυττε ήταν πως ο Θεός είναι κοντά μας και ακούει την προσευχή των πιστών. Οι ευχές της Εκκλησίας, με τις ιερές ακολουθίες και τα θεία μυστήρια, ιδιαίτερα της εξομολογήσεως, της θ. Μεταλήψεως και του ευχελαίου, οι άγιοι με τις πρεσβείες τους, τις εικόνες και τα λείψανά τους, ιδιαίτερα η Θεοτόκος, ο τίμιος σταυρός, έχουν δύναμη ιαματική. Και τελικά και πρώτα, αυτός που θεραπεύει, λυτρώνει και σώζει, είναι ο Χριστός όταν δει θερμή πίστη στον άνθρωπο. «Κύριος ο Θεός σου ο ιώμενός σε». Τα όπλα του στις μάχιμες αυτές ώρες ήταν το πετραχήλι, ο σταυρός και το ευχολόγιο. Στα χέρια του έπαιρναν μια μεγαλειώδη δύναμη. Οι πιστοί και οι άπιστοι πλησιάζοντάς τον αναφωνούσαν «Ιδόντες εωράκαμεν, ότι ην ο Κύριος μετά σου». Με όλη τη φωτιά της πίστεώς του προσευχόταν ο Γέροντας στον Κύριο, που είπε στους Αποστόλους του και στους διαδόχους του· «Ασθενούντας θεραπεύετε... δαιμόνια εκβάλλετε...».

Βλέποντας ο Πανάγαθος Θεός, την ψυχή του ταπεινού ιερομονάχου Ιερωνύμου, που ολοκληρωτικά, από παιδί, του είχε δοθεί, δίχως να κρατήσει τίποτε για τον εαυτό του, με την άσκηση, την υπακοή, τη διακονία των αδελφών, πώς να μην του δώσει τη Χάρη του να θαυματουργεί;

Τα θαύματα, που ανέφεραν πρόσωπα ευλαβή, πιστά πνευματικά του τέκνα, είναι αυτά που είδαν και έζησαν κοντά του. Πόσα μένουν άγνωστα ακόμη είτε γιατί πολλοί που τα γνώρισαν έχουν αναπαυθεί, είτε μένουν άγνωστοι, είτε γιατί δεν τα γνώριζαν ούτε οι ίδιοι οι θεραπευμένοι και σωσμένοι, γιατί τελούνταν συχνά «εν τω κρυπτώ» και «εν συμβόλοις». Αξιοσημείωτο είναι ότι μερικά από αυτά τ' αναφέρουν μάρτυρες που δεν ζουν τόσο κοντά στην Εκκλησία. Οι εκφράσεις τους φανερώνουν μια κρυφή εκτίμηση στους γνήσιους υπηρέτες του Θεού. Η υπερβολική χρηστοθήθεια του Γέροντα τον έκανε σ' όλους σεβαστό.

Οι μετά την κοίμησή του παρόμοιες μαρτυρίες θαυμαστών επεμβάσεών του, δεν είναι λίγες. Και είναι φυσικό, αφού τώρα είναι κοντότερα σ' Αυτόν που τόσο αγάπησε κι έχει πλουσιότερη τη χάρη. Τώρα δεν κουράζεται το γεροντικό του σώμα να τρέχει στους ασθενείς του. Τώρα ευλογεί τα τέκνα του και από τον ουρανό, για να δοξάζεται περισσότερο τ' όνομα του θαυματοδότη και μεγαλόδωρου Θεού.

Ο Θεός τον είχε σκεπάσει για τη μεγάλη του αγάπη, από εδώ στη γη, με τη Χάρη Του και δεν μπορούσε να κρυφτεί, όπως ο ήλιος στον ανέφελο ουρανό. Συχνά η ευωδία της αρετής γίνεται αισθητή και από τις σωματικές αισθήσεις.

Το 1938, στην κηδεία του αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου είχαν καλέσει και τον Γέροντα. Τον έβαλαν στη σειρά με την τάξη των εγγάμων δίχως να μιλήσει. Πλάι του ήταν ένας σεβάσμιος κληρικός και του είπε: «Τί έχετε εσείς οι αγιορείτες και ευωδιάζετε;» Και ο Γέροντας είπε: «Πάψε ευλογημένε, τί έχουμε...». Εκείνος επέμενε· «Όχι, το αισθάνομαι, έρχεται η ευωδία από εσάς, κάτι έχετε επάνω σας...».

Κάποιο άλλο πνευματικό του παιδί έλεγε: «Όσο απομακρυνόμουν από κοντά του τόσο λιγόστευε η ευωδία- κάτι ανάμεσα γαρύφαλλο και τριαντάφυλλο. Παρόμοια ευωδία αισθάνθηκα στον Άγιο Νεκτάριο».

(συνεχίζεται)